

Forbrydelser. Med andre Ord: Kommissionen giver Politiet Ret til at anholde enhver Person, som man har bestemt Grund til at mistænkte for at have gjort sig skyldig i en offentlig Forbrydelse. Det have de Herrer udeladt og ere derved komne til en saadan Ordning, som maa erkendes for at være fuldstændig ubrugelig. Det tilføjes i Forslagets § 3, at „enhver anden“ har Lov til at foretage Anhølbelse, „naar den paagældende træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friste Spor“. Politiet maa i et saadant Tilfælde ikke anholde den paagældende, Politiet maa kun anmode ham om at ophøre med hans forbryderiske Virken. Gør han det, skal Politiet lade ham løbe. Men private faa Ret til at anholde. Jeg finder ingen Anledning til at opholde mig videre ved en saadan Ordning. Det synes mig, at enhver forstandig Mand straks maa være paa det rene med, at det vilde være en fuldstændig absurd Ordning. — Jeg gaar dernæst over til at berøre en anden Forandring i Forslaget fra Processkommissionens Udkast. Den angaar Dommerens Ret til at dekrettere Varetægtsfængsel. I Kommissionens Udkast nævnes der blandt andre Tilfælde, i hvilke en Dommer er berettiget til at dekrettere Varetægtsfængsel, naar Mistanken drejer sig om en Forbrydelse, hvorfor Straffen skønnes at ville blive højere end Bøder og simpelt Fængsel, — ogsaa det Tilfælde, at „der efter Sagens Omstændigheder er særlig Grund til at antage, at den mistænkte vil bestræbe sig for at modvirke Undersøgelsen ved at fjerne Gerningens Spor eller paavirke medsigtede eller Vidner til at afgive urigtig Forklaring eller paa anden lignende Maade“. I dette Tilfælde, hvor det synes selvfølgeligt, at en Dommer maa have Ret til at dekrettere Varetægtsfængsel, skal Dommeren efter det foreliggende Forslags § 9 lade den mistænkte gaa fri. Jeg skal endnu nævne en tredje Paragraf, i hvilken der findes en fra Rilden meget afvigende Bestemmelse. Det er Forslagets § 11, der handler om Varetægtsfængsels Behandling. Ogsaa denne Paragraf er et Laan fra Kommissionsudkastet, men herfra maa dog særlig undtages en Tilføjeelse under Nr. 4. Det hedder i dette Stykke: „Det kan ikke formenes den fængslede ved egen eller andres Midler at forstærke sig anden og bedre Kost end den almindelige Fangekost“ — saa vidt er Forslaget stemmende med Kommissionsudkastet — men saa tilføjes der: „eller at anstaffe sig tilvante Bekvemmeligheder“. „Tilvante Bekvemmeligheder“ er jo et meget relativt Begreb. Saa mange Venner der er, saa mange forskellige Betydninger faar

Udtrykket „tilvante Bekvemmeligheder“. Selv i Forholdet mellem de 5 ærede Forslagsstillere indbyrdes vil vistnok „tilvante Bekvemmeligheder“ være en temmelig variabel Bestemmelse. Naar jeg saaledes ser hen til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen), for blot at nævne disse to ærede Medlemmer, antager jeg, at deres Forstaaelse af „tilvante Bekvemmeligheder“ er temmelig afvigende. Ikke desto mindre gøres det i Forslaget til Pligt for Fængselsfunktionærerne, at de ikke maa formene Fangerne at anstaffe sig „tilvante Bekvemmeligheder“; de skulle imødekomme dem paa dette Punkt. I Kommissionens Udkast er bestemt, at der i den omhandlede Henseende kun kan tages Hensyn til Fangerens Duster, for saa vidt Fængselsordenen ikke derved forstyrres. Men i Forslaget er der ikke Tale derom. Saaledes som det er affattet, kan det forstaaes paa den Maade, at en Varetægtsfange skal have en uafviselig Ret til at fordrø, at Fængselsfunktionærerne imødekomme ham med Hensyn til Anstæffelsen af hans „tilvante Bekvemmeligheder“. Hvis nu en Funktionær skulde tage fejl heri og mene, at et eller andet Krav fra Fangerens Side gik ud over hans „tilvante Bekvemmeligheder“, og som Følge heraf nægte at imødekomme Fangerens Duster, vilde der times vedkommende Funktionær en meget alvorlig Straf derfor. Her komme vi til Forslagets tredje Afsnit. Det er de ærede Forslagsstilleres originale Arbejde. I § 16 foreskrives: „Overtrædelse eller Tilsidejættelse af nærværende Lovs Bestemmelser, begaaet af nogen ved Politiet, Fængslerne eller Domstolene ansat Embeds- eller Bestillingsmand, medfører, for saa vidt ikke højere Straf ifølge den almindelige Lovgivning er forskyldt, Straf af Bøder eller Fængsel, i Gentagelsestilsælde i Forbindelse med Embeds eller Bestillingsfortabelse.“ Vi tænke os nu, at den omtalte Funktionær ved et Fængsel har taget fejl og nægtet en Varetægtsfange en af denne begært „tilvant Bekvemmelighed“, og at der klages derover, og at det af Retten skønnes, at man burde have imødekommet Varetægtsfangeren, saa kan den paagældende Funktionær idømmes en Straf, i mildeste Tilfælde en Bøde af 2 Kr., og hvis det hænder en Gang til, skal han — hvad enten han er Opsynsmand, Vagtmester eller hvad som helst andet — straffes med Bøder eller Fængsel og tillige miste sin Bestilling. Det er ikke saaledes at forstaa, at han kan, foruden den egentlige Straf, fradømmes sin Bestilling, nej, han skal miste Bestillingen,